

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1637

Secunda Pars eiusdem, de dolore peccatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50934)

quas mox dabimus, breuiter annotarent.

SECUNDA PARS *de dolore peccatorum.*

SECUNDA huius Exercitij pars est, dolor & odium peccatorum: eiusque præcipuum motiuum est, quòd ab ultimo nostro fine recesserimus; quæ est vnica radix & causa contritionis. Porro ad hunc dolorem in nobis excitandum iuuabunt sequentia.

Primò. Fœditas & turpitude, quam culpa secum inuoluit, est ea irreuerentia, contemptus & offensa tam magni Dei. Et cum ipse propter se, tamquam vltimum finem, nos creauerit, nos ipsi terga verterimus, eumque deseruerimus. Cumque ipse amicitiam suam nobis liberaliter obtulerit, nos eum contemnentes, paruique facientes, vltioris alicuius creaturæ affectum & amorem ipsi prætulerimus. Et cum ipse omnium creaturarum vsum nobis ad eius obsequium concesserit, nos in eis, tamquam si dij illi nostri forent, cor nostrum

80 PRAXIS ET DECLARATIO

nostrum fixerimus ; easque præ Deo, cum grauiſſimâ eius offensâ, eligendo, omne ius Deo fruendi, pro tam fœdo creaturarum abusu, miserè perdidimus.

Secundò. Turpitude illa apparet in mysterio Incarnationis Dominicæ. Ipse enim Dei Filius se hominem fecit, laborauit, passus & mortuus est, vt nos à peccatis liberaret, & à viis pessimis & obliquis ad veram vltimi nostri finis viam reuocaret. Et hinc, quando peccamus, verè dicimur Filij Dei sanguinem, labores, vitam & ipsam denique mortem contemnere. Ad Hebr. 10. *Quantò magis putatis deteriora mereri supplicia, qui Filium Dei conculcauerit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, &c.*

Hæc est grauiſſima vna Apostoli ponderatio. Peccati enim malitia etſi omni tempore magna fuerit ; tamen post Saluatoris nostri mortem, propter eius personæ contemptum, & summam pro tam illustri beneficio ingratitude-
nem,

nem, grauior facta est. Et hoc est quod ponderabat Apostolus, cùm diceret, Is qui contra legem Moyfi peccauerat, à duobus testibus conuictus, absque vllò remedio morti erat obnoxius. quantò maiores tuo iudicio pœnas meretur is, qui Dei Filium suis substernit pedibus, eius vitam & mortem, quæ ad peccati destructionem dirigebatur, malitiosè spernens, quiq̃ue spiritui gratiæ iniuriam facit, quem nobis ille idem, ne in peccatum relaberemur, meruit; & qui sacrum illum Sanguinem pro noui Testamenti confirmatione effusum contemnit, tamquam si profanus foret animalium quæ olim in sacrificiis offerebantur?

Tertiò. Peccati malitia innotescit, ex parte hominis qui peccat, duobus modis, consideratione nempe sui nihili, & dignitatis.

Quoad abiectiõnem, 1. Comparatione cum ceteris creaturis, homo nihil est: si cum Angelis eum compares, multò minus; quid ergo comparatione Dei?

F

2. Con-

2. Considerando eum quoad corpus, est vas corruptionis, ex quo tamquam sentinâ fœtores fæcesque perpetuò fluunt, extrinsecus dealbatum, ut non appareat quod intus occultatum latet.

3. Quoad animam multò est contemptibilior: ex illâ enim prodeunt tot contra Deum peccata, & tot abominations. *De corde enim exeunt cogitationes mala*, &c. Et iniuria maior est quam facit, quò homo minor & vilior est. Quod verò ad dignitatem hominis attinet, creatus est ad imaginem Dei, eius Sanguine redemptus, ad fidem vocatus & ad Dei Ecclesiam, sacrosancto Christi Corpore & Sanguine partus, & tot beneficiis honoratus: quæ quò maiora sunt, eò & grauior est ingratitude & iniuria.

Quartò. Eadem grauitas apparet ex parte Dei qui offenditur.

i. Contra Deum infinitæ potentix: qui, cum homo peccaret, poterat eum ad nihilum redigere.

2. Con-

2. Contra Deum tantæ sapientiæ: qui secretissimas cordis cogitationes, & quantum homo faciat & cogitet in delinquendo, clarissimè videt.

3. Tantæ iustitiæ: qui tot iam de facto animarum myriades, perpetuùm arsuras, propter eadem & similia peccata, eodemque tempore quo ego illa commisi, in infernum præcipites dedit.

4. Tantæ bonitatis & misericordiæ: quæ sola eius cohibet iustitiam, quò minùs mihi pœnas debitas propter grauiissima mea peccata infligat.

Sanctus Pater noster Exercitium concludit hoc Puncto, dicendo:

QVINTVM PUNCTVM, in exclamationem prorumpere ex commotione affectus vehementi, admirando valde, quomodo creatura omnes (discursu facto per singulas) me sustinuerint tamdiu, & huc usque viuum seruauerint: quomodo Angeli, diuinæ iustitiæ gladium ferentes, a quo me animo tulerint, custodierint, suisque etiam inuenerint suffragiis; quomodo pro me intercesserint Sancti: quomodo calum,

*sol, luna & alia sidera, elementa, cunctaq;
animantium genera, & terræ germina,
debite vindictæ loco, mihi seruiuerint, ut
quo denique modo non absorbuerit me
dehiscens tellus, & mille infernos rese-
rans, in quibus perpetuas pœnas daturus
essem.*

De peccatis venialibus.

Quamuis peccata venialia homines
gratiâ non spolient; sunt tamen
multa, quæ nos ad eorum odium &
fugam excitant.

1. Sunt culpa & Dei offensa: quod
iis, qui Deo placere student, sufficere
debet.

2. Sunt maculæ & animæ turpes
notæ: quæ pudorem & verecundiam
incutiunt, quò minùs coram Deo com-
parere, instar cuiusdam qui fuligine
denigratus est, quis audeat.

3. Charitatis feruorem, & rerum
spiritualium gustum minuunt, velut
crassi prauique humores sensus mo-
tumque vitiant.

4. Tol-